

SOPOTNIK ZOLTÁN

Tar Sándor/film/arc/hiányjel/bálna

Akár Tarr Béla filmjében, mikor hatalmas bálnát húznak végig egy elfejtett városrészen, úgy húzza maga után valami láthatatlan erő azt az embert, érdekes, érdekes, hogy nagyon lassan, szinte észrevétlen lépésekkel vonszolja, mégis roncsolódik az arc, a bőr felülete, akár egy papírcsomagolás hámlik le, apró kövek vájnak utat később a húson is, épülnek belé, huss, vér, huss, szakadj rá az anyaföldre, lehet, hogy sátáni erő, lehet, hogy már az ördögön is túl matat ereje, az utca lakói, mind a házaik előtt, úgy figyelik, ahogy vonszolódik egyikük, az utca egyik társa, szemükkel keresik a démoni kocsit, vagy lovat, ami húzza a szerencsétlent, de nem látnak semmit, biztosan lúdvérc, vagy a gyerekkori rémkép Rézfaszú Bagoly, keresztet próbálnak vetni, mint általában, most is elhibázzák, a hit ereje sose volt erőssége egyiküknek se, a második próbálkozásnál robban a kerítés a hátuk mögött, nem mozdulsz, nem mozdulsz ember, akaratod akár a vér, szakad rá az anyaföldre, foszlik szét, hordják emlékké a bogarak, nem hiszik el, hogy mit néznek végig, hogy minden hirtelen fekete-fehér, még mindig a kötelet keresik, egy disznóvágás hangjai kimerevednek a reggelben, ez már nem is a gonosz, sokkal nagyobb és másfelől közelít, még mindig a lúdvérceget keresik, az ember pedig üvöltene, sikoltozna, könyörögne, ha lenne hangja hozzá, de csak a tátogás marad, amit egy idő után nem ismer fel senki a massa alól, talán mégis a Rézfaszú Bagoly, mire

a látomás, vagy mi a hétszentség, az utca feléig ér,
a látványtól tíz ember hányja el magát,
lefolyik a gyomortartalom munkásruhán,
fűzöld szvetteren, kifakult, pecsétetes otthonkán,
még a törzsüket sem tudják meghajlítani,
nemhogy megfordulni és úgy okádni, ki vannak
állítva, akár terepasztalon az ólomkatonák,
vesztes csata, persze, hogy vesztes ütközet,
végig kint, a kimerítő hideg szélben, a belső
szerveket romboló félelemben, az élő gyászban,
míg az, ami az emberből megmaradt, fel-
emelkedik és a templom tetejére csapódik,
sosem merik leszedni onnan, sosem mernek
imádkozni onnantól, elfelejteni pedig meg sem
próbálják, csupán a falu levegője változik,
nyári forróságban is enyhe tél marad, egyre
elviselhetlenebb. Az országban pedig, mint a
kóros pattanások, elszabadul a fanyar indulat.

